

Μελίνα Καρακώστα

Η Μαύρη Λίμνη

Συλλογή
χελιδόνια

1 ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΜΕΛΙΝΑ ΚΑΡΑΚΩΣΤΑ

Η Μαύρη Λίμνη

Εικονογράφηση
ΣΟΛΗΣ ΜΠΑΡΚΗ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

*Στ' αγόρια μου,
τον Ανδρέα και το Χρήστο*

ΑΝΔΡΕΑ ΤΟΝ ΕΛΕΓΑΝ, αλλά όλοι στο χωριό τον φώναζαν Μιφασόλ. Παιδάκι ακόμα, τον έβλεπαν να τριγυρνά με ένα τραγούδι στο στόμα. Μελωδίες που του 'ρχονταν αδιάκοπα στο νου, γελαστές όταν η μέρα αστραποβολούσε, μελαγχολικές όταν έβρεχε, λαχανιασμένες όταν έτρεχε να προφτάσει το κουδούνι του σχολείου. Σκάρωνε και δικά του λόγια, τόσο πετυχημένα, που στην αρχή ακόμη και η μάνα του πίστευε πως από κάπου τα είχε ξεσηκώσει. Τα έχανε η δόλια με την τρέλα αυτή του γιου της, κι ας την είχε μάθει, κάθε μέρα στα πόδια της.

— Σήκω να πας στο φούρνο για ψωμί, του φώναζε, για παράδειγμα, τις Κυριακές, κι εκείνος δεν άφηνε το βιβλίο που κρατούσε στα χέρια του, παρά μόνο της τραγουδούσε:

*Τη σελίδα όταν τελειώσω,
ό,τι θες θα σου το δώσω*

*κι ό,τι μου ζητάς θα κάνω
κι άλλα ακόμα παραπάνω!*

Σταυροκοπιόταν η γυναίκα, της ερχόταν γέλιο, που το έπνιγε με μάλωμα. Ούτε αυτή ούτε ο άντρας της είχαν πάρε δώσε με τη μουσική. Μα ούτε και οι παλιότεροι της οικογένειας. Κανείς. Μόνο ο Μιφασόλ είχε φωνή γλυκιά σαν αγγελούδι, δυνατή σαν καμπάνα, σωστή σαν τεντωμένο σχοινί. Και μωρό που ήταν, το κλάμα του έμοιαζε με τραγούδι. Το άκουγαν στην αρχή οι δικοί του και σάστιζαν, ξεχνούσαν να πάνε να δουν τι έχει το παιδί και κλαίει. Όταν μεγάλωσε και πήρε τους δρόμους, η γειτονιά τον λοξοκοίταζε, τα παιδιά τον απέφευγαν. Τους τρώμαζε, γιατί ήταν διαφορετικός. Του έβγαλαν και το παρατσούκλι και του έμεινε. Κι όμως, ο Μιφασόλ ήταν καλός, πάντα πρόθυμος και χαμογελαστός. Ένα παραμύθι τού φαινόταν η ζωή. Αγαπούσε τους γονείς του, αγαπούσε το χωριό του και τη θάλασσα που το αγκάλιαζε από τη μια μεριά. Του άρεσε πώς τριζοβολούσαν οι πευκοβελόνες το καλοκαίρι και τα ξύλα στο τζάκι το χειμώνα, η μυρωδιά του βρεμένου χώματος το φθινόπωρο και οι μέλισσες που βούιζαν την άνοιξη. Του άρεσαν αυτά που τους μάθαινε ο δάσκαλος στο σχολείο και τα βιβλία που τον ταξίδευαν σε χίλιες άλλες ζωές. Και φυσικά αγαπούσε πολύ, πάρα πολύ, το Χρήστο. Τον πιο καλό του φίλο, που δεν τον ξεχώριζε από αδελφό. Δίπλα δίπλα τα σπίτια τους και οι μανάδες τους τους είχαν

γεννήσει μ' ένα μήνα διαφορά. Τους είχαν βάλει αμέσως μαζί, ν' απασχολούνται τα μωρά, να κάνουν εκείνες τις δουλειές τους. Πιασμένοι ο ένας από το χέρι του άλλου πρωτοπερπάτησαν. Πιασμένοι απ' το χέρι πέρασαν για πρώτη φορά την πόρτα του σχολείου. Μαζί έμαθαν να κολυμπάν σαν κουτάβια και μαζί ξανοίχτηκαν στα βαθιά. Ποτέ δε μάλωσαν, ποτέ δε ζήλεψαν, κι ας ήταν σαν τη μέρα με τη νύχτα μεταξύ τους. Κατάξανθος ο Ανδρέας, με πράσινα μάτια που σε χάιδευαν, μελαχρινός ο Χρήστος, με μαύρα μάτια που σε έκαιγαν. Ονειρευόταν ο ένας, έχτιζε ο άλλος.

—Να φτιάξουμε ένα δενδρόσπιτο; έλεγε ο Ανδρέας κι έπαιρνε στο κατόπι το Χρήστο, που ήξερε να ταιριάζει τα ξύλα και να κάνει αρμούς τις λυγαριές. Έβλεπαν μπροστά τους φίδι; Πέτρωνε ο Ανδρέας, ορμούσε ο Χρήστος με μια πέτρα και το σκότωνε. Φοβόταν ο Χρήστος τις αστραπές και τους μανιασμένους αγέρηδες που ούρλιαζαν τις κρύες μέρες ανάμεσα στα σπίτια; Καθόταν δίπλα του ο Ανδρέας και του τραγουδούσε τις σκανταλιές που έκαναν μικροί, με υπερβολές και ψέματα για να τον κάνει να ξεχνιέται. Ο Χρήστος θαύμαζε τη μουσική που ξεπηδούσε από το στόμα του φίλου του κι ούτε που του περνούσε ποτέ απ' το μυαλό πως μπορεί να 'ναι κουσούρι. Αλλά ούτε και τον φώναζε ποτέ Μιφασόλ.

Αυτό που κάκιωνε στ' αλήθεια τα παιδιά του χωριού δεν ήταν το χούι του Ανδρέα, που άλλωστε με τα χρό-

νια το είχαν συνηθίσει, αλλά η φιλία των δύο αγοριών. Σαν διάφανη ασπίδα, έκανε τα βέλη τους να γυρίζουν πίσω άχρηστα. Στην αρχή προσπάθησαν να πάρουν το Χρήστο με το μέρος τους, τον φώναζαν να παίξει μαζί τους. Τον ήθελαν στις ομάδες τους, γιατί ήταν ο πιο ψηλός, ο πιο γρήγορος, ο πιο δυνατός. Τον τραβούσαν να του δείξουν τους θησαυρούς τους. Έναν ψόφιο σκαντζόχοιρο, μια γυαλιστερή μπουρού που κουβαλούσε μέσα της τον αχό της θάλασσας, ένα σκουριασμένο ναυτικό μαχαίρι, το κρυφό τους καταφύγιο, μια ξεχασμένη σπηλιά, που για να τη φτάσεις έμπαινες ίσαμε τη μέση στο νερό. Τα κοίταζε όλα ο Χρήστος, τα θαύμαζε κι έλεγε αμέσως:

— Να φέρω και τον Ανδρέα;

— Άσ' τον αυτόν. Μια άλλη φορά, του απαντούσαν τα παιδιά, για να τον πάρουν με το καλό. Εκείνος όμως το έλεγε και το ξανάλεγε, μέχρι που τον βαρέθηκαν.

— Οχ, παράτα μας με το μουρλό το Μιφασόλ. Δεν τον θέλουμε στα πόδια μας, να μας ζαλίζει με τα παραμιλητά του... Ούτε τα κορίτσια δεν τον αντέχουν! Κι έτσι τον παραμέρισαν. Αυτόν ήθελαν, όχι τον κολητό του. Δεν τον ένοιαξε το Χρήστο. Περνούσαν τέλεια με το φίλο του κι ο Ανδρέας δεν έμοιαζε να στενοχωριέται. Οι άλλοι όμως δεν τον άφηναν στιγμή σε ησυχία. Έπεφταν κατά λάθος κι εξεπίτηδες πάνω του στο διάλειμμα, έριχναν τη σάκα του κάτω και γελούσαν με τα τετράδια που σκόρπιζαν στο χώμα, του έρι-

χναν μουλωχτές αγκωνιές, Μιφασόλ-φασόλη τον φώναζαν κι όλο σιγοψιθύριζαν και χασκογελούσαν όταν τον έβλεπαν.

— Μη δίνεις σημασία, έλεγε ο Ανδρέας, όμως ο Χρήστος αγρίευε. Μία, δύο, την τρίτη χιμούσε και τους έδερνε. Έτρωγε βέβαια της χρονιάς του, γιατί ήταν πολλοί κι αυτός ένας. Ο Ανδρέας δεν μπλεκόταν στους τσακωμούς, τον τραβούσε να φύγουν. Δεν ήταν δειλός, αλλά δεν του πήγαινε να σπρώξει ούτε σκυλί. Λες και δεν έφτανε ο θυμός στα χέρια του. Έβλεπε το φίλο του ματωμένο, με σχισμένο πουκάμισο, και πονούσε η ψυχή του. Έμαθε, λοιπόν, κι ας ήταν το χωριό διακόσια σπίτια και μια πλατεία, να ζει ανάμεσά τους χωρίς να τον παίρνουν είδηση. Άλλα μονοπάτια πατούσαν τα πόδια του κι άλλα τα δικά τους. Άλλες ώρες έπαιζαν τα παιδιά στις αλάνες κι άλλες ώρες έβγαινε εκείνος βόλτα. Στο σχολείο φρόντιζε να έχει πάντα κάποιο δάσκαλο από κοντά κι έτσι σιγά σιγά τα παιδιά βαρέθηκαν ν' ασχολούνται μαζί του. Μεγάλωσαν κιόλας κι άρχισε να τους νοιάζει η γνώμη των κοριτσιών, που μισούσαν τις φωνές και τους καβγάδες. Τον ξέχασαν και μαζί του ξέχασαν και το Χρήστο.

Η μάνα του Ανδρέα τα έβλεπε αυτά και πικραινόταν.

— Για όλα φταίνε τα τραγουδάκια που φτιάχνει, έλεγε το βράδυ βουρκομένη στον άντρα της. Γιατί να μην είναι σαν τ' άλλα παιδιά; Θα σοβαρέψει άραγε

όταν μεγαλώσει ή θα συνεχίσει να μιλάει φωναχτά σαν τους τρελούς; Κι απ' την ανησυχία της απόπαιρνε κι αυτή το γιο της, ύστερα όμως το μετάνιωνε, γιατί βαθιά μέσα της ήταν περήφανη για το παιδί της, που αλαφροπατούσε σαν ελάφι και φερόταν σαν αρχοντόπουλο. Ο πατέρας δεν έλεγε τίποτα. Ήταν ήσυχος άνθρωπος κι όλη τη μέρα δούλευε για να μη λείπει τίποτα απ' το σπίτι τους. Αγαπούσε το αγόρι του, αλλά δεν είχε τρόπο να το πλησιάσει. Ντρεπόταν. «Μ' έχει ξεπεράσει. Εγώ είμαι ένας αγράμματος χωριάτης, δεν μπορώ να τον παρακολουθήσω. Θα βρει το δρόμο του, είμαι σίγουρος» σκεφτόταν.

Και οι χειμώνες έδιωχναν τα καλοκαίρια, η άνοιξη τους χειμώνες, τα πουλιά πηγαينوέρχονταν και τα χρόνια περνούσαν. Όταν ο Ανδρέας και ο Χρήστος έκλεισαν τα δεκατέσσερα, αποφάσισαν να γιορτάσουν μαζί τα γενέθλιά τους. Όχι στις 28 Μαρτίου που ήταν τα γενέθλια του Ανδρέα, ούτε στις 28 του Απρίλη που ήταν τα γενέθλια του Χρήστου. Στις 15 του Απρίλη, που ήταν ανάμεσα στις δύο γιορτές.

— Έτσι θα κάνουμε από εδώ και πέρα, θα λέμε πως τότε γεννηθήκαμε, είπαν στους γονείς τους κι αυτοί πρώτα τους αγριοκοίταξαν κι έπειτα τους έκαναν το χατίρι. Οι δυο οικογένειες μαζεύτηκαν στο σπίτι του Χρήστου, οι μανάδες ετοίμασαν του κόσμου τις λιχουδιές και οι πατεράδες φόρεσαν τα κυριακάτικα τους.

Η βραδιά ήταν γλυκιά, το νυχτολούλουδο μοσχομύριζε και το αεράκι κουβαλούσε την ανάσα της θάλασσας μέχρι την αυλή. Όταν απόφαγαν, τα αγόρια έσβησαν τα δεκατέσσερα κεράκια στο γλυκό κι είπαν να πάνε μια βόλτα.

—Να προσέχετε και μην αργήσετε, είπε ο πατέρας του Χρήστου. Οι δυο φίλοι πέρασαν πρώτα απ' την πλατεία. Ήταν Σάββατο βράδυ κι ο κόσμος ήταν έξω. Τα καφενεία ήταν γεμάτα και στο μαγαζί με τα ηλεκτρονικά τα παιδιά του χωριού στριμώχνονταν για να παίξουν. Στάθηκαν κι αυτοί λίγο στην πόρτα να χαζέψουν. Ο Μανόλης, ο γιος του δήμαρχου, τους έκοψε με την άκρη του ματιού.

—Μπα, κοιτάτε ποιοι ήρθαν! Τα βλαμμένα...

Ο Ανδρέας είδε τα χέρια του Χρήστου να γίνονται γροθιές.

—Πάμε να φύγουμε, ψιθύρισε στο φίλο του. Ο Μανόλης όμως είχε όρεξη.

—Πώς κι από δω; Τα καλά κορίτσια δεν κάνει να τριγυρνάν σε τέτοια μέρη... Τα παιδιά που ήταν μαζεμένα γύρω του ξαφνιάστηκαν. Τι τον είχε τσιμπήσει βραδιάτικα και πήγαινε γυρεύοντας για καβγά; Δεν υπήρχε χειρότερη βρισιά μεταξύ τους απ' το να λες ένα αγόρι κορίτσι. Ο Ανδρέας, που δεν είχε θυμώσει αλλά φοβόταν το θυμό του Χρήστου, του απάντησε ήσυχα:

—Αχ, βρε Μανόλη, μακάρι να ήσουν κορίτσι, γιατί τότε το μυαλό σου δε θα ήταν εντελώς ακατοίκητο.

Άσε που έτσι μπορεί να περνούσες πού και πού και καμιά τάξη... Και τραβώντας απότομα το Χρήστο απ' το μπράτσο τον παρέσυρε έξω από το μαγαζί.

— Άσ' τον, σε παρακαλώ, δε θέλω να γιορτάσουμε τα γενέθλιά μας με φασαρίες. Διέσχισαν βιαστικά την πλατεία, πέρασαν μπροστά απ' το σχολείο τους και χωρίς να συνεννοηθούν, με μια ματιά, αποφάσισαν να τραβήξουν προς τη θάλασσα.

Πάνω απ' την άδεια παραλία κρεμόταν ένα τεράστιο ασημένιο φεγγάρι. Το νερό είχε ξεβρόσει φύκια και μικρά ξύλα, σαν κρόσσια στην άμμο. Ήταν όμορφα και ήσυχα. Τα αγόρια προχώρησαν ως την άκρη, έβγαλαν τα παπούτσια και τις κάλτσες τους και κάθισαν στη ράχη της χελώνας, ένα βράχο που ξεμύτιζε στα ρηχά.

— Τι έπαθε αυτός ο ηλίθιος και τα έβαλε μαζί μας; Τόσο καιρό δε μας δίνει σημασία... είπε ο Χρήστος.

Ο Ανδρέας δεν απάντησε. Το Μανόλη ούτε η παρέα του δεν μπορούσε να τον ψυχολογήσει. Έμοιαζε πάντα με βόμβα έτοιμη να εκραγεί. Ο δήμαρχος ήθελε ο μοναχογιός του να είναι ο πρώτος κι ο καλύτερος στο χωριό. Και τον έδερνε με τη βίτσα, γιατί ο Μανόλης ήταν ο τελευταίος και ο χειρότερος. Κόντευε τα δεκάξι κι ήταν ακόμα κολλημένος στην πρώτη γυμνασίον. Πρώτος ήταν μόνο στις αγριάδες. Να βασανίζει ζώα, να χτυπάει τους πιο αδύναμους, να παίζει τον αρχηγό, να βρίζει σαν χαμάλης, να πειράζει τα κορίτσια και να καπνίζει σαν φουγάρο.

— Δυο χρόνια ακόμα θα βλέπουμε τα μούτρα του, είπε ξανά ο Χρήστος.

Σε δυο χρόνια τα αγόρια θα έφευγαν από το χωριό για να πάνε στο λύκειο της πιο κοντινής πόλης. Το αυτί τους είχε ακούσει τους γονείς τους να κουβεντιά-ζουν πως τα παιδιά θα έμεναν στη θεία του Ανδρέα, που είχε μεγάλο σπίτι στην πόλη και δεν είχε δικιά της παιδιά. Θα έρχονταν στο χωριό τα Σαββατοκύριακα. Είχαν πετάξει απ' τη χαρά τους, αν και δεν τολμούσαν να το πιστέψουν. Μαζί και χωρίς γονείς; Από τα δεκάξι;

Εκείνη τη στιγμή, πάνω από το σούρσιμο του νερού, άκουσαν πίσω τους, απ' τη μεριά των θάμνων χαμόκλαδα να σπάνε. Γύρισαν απότομα και οι δυο. Είδαν μια σκιά να ζωγραφίζεται στο βάθος της παραλίας. Σηκώθηκαν από το βράχο και πάτησαν την άμμο. Η σκιά πλησίαζε προς το μέρος τους. Στάθηκε απέναντί τους, σε κάποια απόσταση. Το φως του φεγγαριού φώτισε το σουλούπι του Μανόλη. Ήταν μόνος. Ωραία, δε θα έπεφτε ξύλο. Ο Μανόλης χωρίς τους φίλους του δεν τολμούσε ν' αναμετρηθεί με το Χρήστο. Τα αγόρια τον κοίταζαν και περιέμεναν. Τότε ο Μανόλης φώναξε με φωνή βραχνή σαν του κόκορα:

— Μιφασόλ, βλαμμένε... Χίλιες φορές θα προτιμούσα να ήμουν κορίτσι απ' το να είμαι μπάσταρδος, όπως εσύ, και να μην ξέρω ποιους έχω μάνα και πατέρα.

Τα αγόρια έμειναν μ' ανοιχτό το στόμα. Πάει, τρε-

λάθηκε ο Μανόλης, σκέφτηκαν. Ύστερα ο Χρήστος έβαλε τα γέλια.

— Σου 'στριψε, παιδάκι μου;

Γέλασε και η βραχνή φωνή του Μανόλη. Λεπίδι το γέλιο του, κακό.

— Αν μου 'στριψε; Πες στο βλαμμένο να ρωτήσει τη μάνα του, πόνεσε πολύ για να τον γεννήσει; Και μετά βλέπουμε αν μου έχει στρίψει...

Γύρισε την πλάτη κι έφυγε αφήνοντας πίσω του το γέλιο του να αιωρείται μέσα στη νύχτα.

Τα παιδιά, ακίνητα και σιωπηλά έμειναν για λίγο να κοιτάζουν το κενό. Ο Χρήστος προσπάθησε να δει τα μάτια του Ανδρέα, όμως το σκοτάδι έκρυβε το πρόσωπό του.

— Δεν ξέρει πια τι κακία να πει και λέει ό,τι του κατέβει, είπε.

— Πάμε; μουρμούρισε ο Ανδρέας.

Τελικά ο Μανόλης τα είχε καταφέρει. Τους είχε χαλάσει τη βόλτα και τη διάθεση.

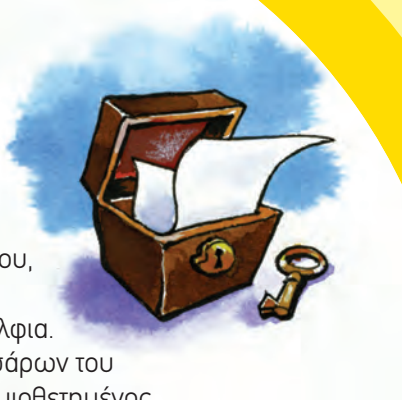

8+ Συλλογή χελιδόνια

Η Μαύρη Λίμνη

Μελίνα Καρακώστα

Ο Ανδρέας είναι καλός, πάντα πρόθυμος και χαμογελαστός. Σαν παραμύθι τού φαίνεται η ζωή. Αγαπάει τους γονείς του, το χωριό του, τον καλύτερο φίλο του το Χρήστο, που έχουν μεγαλώσει μαζί σαν αδέρφια. Λίγο μετά τα γενέθλια των δεκατεσσάρων του χρόνων, όμως, μαθαίνει πως είναι υιοθετημένος. Κι όλα μέσα του αλλάζουν. Μια μαύρη μεταξένια λίμνη, ένας μεγάλος χρυσαφένιος αετός θα οδηγήσουν τα βήματά του μακριά απ' το σπίτι του, σ' ένα μαγικό ταξίδι γεμάτο απρόοπτα κι ανακαλύψεις, που θα τον βοηθήσει να μάθει καλύτερα τον εαυτό του, να ωριμάσει και να πάρει τη ζωή στα χέρια του...

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Σόλης Μπαρκή

Έπαινος Κύκλου του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου

Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά & για νέους

Μαγικός ρεαλισμός,
ενηλικίωση, υιοθεσία

ISBN 978-960-16-2757-1

9 789601 627571
Βοηθ. κωδ. μπχ/σπς 06757